

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789214016.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Du kan ikke forestille dig hvor stor fornøjelse du har gjort mig med det brev jeg har fået fra dig og som jeg sidst skrev, ikke fik tid til nærmere at besvare. Jeg synes det er ét af de yndigste breve jeg nogensinde i mit liv har læst, og den gode Hansen (han er god for mig og k æ r ovenikøbet, fordi han holder såmeget af min søn, uden at tale om hans personlige elskværdighed) - den gode Hansen, ville jeg sige, kan ikke være mere fornøjet over Ludvigs brev, end jeg er over dit, og jeg har hver dag villet skrive til dig, men her er altid så mange forhindringer og i denne tid har det været endnu værre dermed, både med gode og onde. Til de gode regner jeg at nogle af min falsterske og jyske familie er kommet her til byen i besøg, og at vi i den anledning har været indbudte, i forgårs til prof. Petersens (fra hvem jeg skal hilse dig på det kærligste) og i aften til min anden søsterdatter, fru Winge (som også brænder af begærlighed efter at gøre dit bekendtskab). En lille falstersk søsterdatter 13 år gammel der ser ud som et miniaturmaleri af en højsalig prinsesse fra kong Christian den Fjerdes tider, så snehvid, spinkel, alvorlig og from er hendes hele person og væsen, venter jeg her til middag og må derfor skynde mig med at skrive, hvilket er meget mod min vilje. - Men for at komme til de onde forhindringer jeg har haft at stride med, så har Buntzen været meget syg og er endnu ikke frisk. Jeg tror ikke der er, eller har været nogen egentlig fare. Jeg tror det ikke, da Møhl siger, at der intet er at befrygte og alt hvad Møhl siger er et evangelium for 126 mig, men Buntzen selv anser sig som en kandidat til døden, hans humør er rent nedslagen, og den stakkels Camilla er skrækkelig bedrøvet, så vi alle har haft en urolig og bedrøvelig tid. - Denne sommer forekommer mig i det hele ret melankolsk, og du kan tro, min kære lille veninde, at din fraværelse bidrager meget dertil. Forrige sommer så jeg dig oftere end før eller siden den tid. Du forstår så ganske, den sjældne kunst (den bedste af alle kunster) at forskønne dine venners liv, både med din livfulde omgang og med tusinde små opmærksomheder. Så ofte hændte det ifjor at jeg en morgen stod op, af en eller anden grund i et forstemt lune. Lidt efter bankede det på døren og et bud fra dig stod der med en kurv dejlige blomster og en venlig hilsen fra dig, undertiden rned det løfte at du selv korn samme dag, og alle mørke skyer var forsvundne fra min himmel. Jeg syntes at føle at jeg altid var i din erindring som du i min, og dette gode tror jeg ikke mere at kunne leve foruden. I år har jeg enten ingen blomster, eller de står og ser så triste ud, eller jeg bryder mig ikke om dem. Det regner og blæser hveranden dag i det mindste, og du er langt borte. - Jeg skal sige dig én ting, som du - Gud ske lov! - endnu ikke kan have følt. Når man er blevet så gammel som jeg og har været så - jeg ved ikke om jeg skal sige så *lykkelig*, at bevare en vis indre ungdommelighed, så elsker man den skønne ungdom, men man er selv for gammel til at finde behag i det som er *blot til lyst*; man foragter det ganske gehaltløse pjat, som udgør de fleste unge personers samtale og omgang, medens man på den anden side føler sig frastødt ved den døsigthed, den mangel på interesse for alt skønt, som udmærker de ældre, af hvilke enhver kun tænker på sit eget. Når man derfor møder et sådant væsen som med ungdommens varme følelse og dens yndighed, forener de ældre års forstand og alvor, så føler man sig besynderlig oplivet og tiltrukken. Jeg har altid elsket orangetræet, som på engang bærer blomst og frugt, men det har aldrig villet lykkes mig at eje det. - Jeg tror, jeg er unøjsom, det er vanskeligt for mig at fatte virkelig hengivenhed for noget menneske, men den jeg engang *virkelig* har haft kær, den bliver mig aldrig ligegyldig; og du kan være overbevist om at der aldrig i verden kunne komme sådanne omstændigheder at du kunne blive mit hjerte fremmed, selv om vi blev uvenner, jeg måtte dog interessere mig 127 for dig, jeg måtte opsøge dig ifald du var ulykkelig og trængte til en kærlig ven. - Men du gode Gud! jeg kommer jo af de hundrede i de tusinde som man siger.